

שיערבו עירובי חצרות, על ידי שיתנו באחד מהבתים לחם כשיעור גרוגרת לכל אחד מהבתים, [ולא יותר משמונה עשרה גרוגרות, אפילו אם בני חצר רבים יותר], ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא לחם, ומערבים בה.

ג. שיתופי מבואות.

כשיש במבוי אחד חצרות של בני אדם שונים, אסרו חכמים לטלטל מהחצרות למבוי, עד שישתתפו שיתופי מבואות, על ידי שיתנו באחת החצרות מזון שתי סעודות, ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא מזון בני אדם, ומשתתפים בה.

ד. ברכת המוציא.

הבא לאכול לחם, מברך לפני כן ברכת "המוציא". ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא לחם, ומברכים קודם אכילה "המוציא".

ה. ברכת זימון.

מי שאכל לחם, מברך לאחר מכן ברכת המזון, שנאמר, **וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ** (דברים ח' י'), ואם אכלו שלושה או יותר יחד, מוסיפים ברכת זימון לצירופם בברכה. ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא לחם, ומברכים אחריה ברכת המזון ומזמנים על כך.

ו. נאפת ביום טוב.

צורכי אכילת אדם של יום טוב, נעשים ביום טוב, כפי שנתבאר, ובכלל זה אפיית לחמים. ועיסת הכלבים, כשהרועים אוכלים ממנה, היא נקרא לחם, ואופים אותה ביום טוב.

- לדעת רבה, כן הדין גם כשהכוונה, שיהיה רק חלק מהלחם לרועים, וחלקו לכלבים, כי הואיל ויכול הרועה לתת לכלבים דבר אחר, ולאכול את כל הלחם, נחשב מותר לאפות את כולו.

- ולדעת רב חסדא, אין היתר לאפות את הלחם כולו, אלא כשיש בפועל דבר אחר לתת לכלבים, וקרוב לוודאי שיאכל הרועה את כל הלחם.

ז. יוצאים בה ידי חובת מצה בפסח.

בליל חמישה עשר בניסן, מצווה לאכול מצה, כלומר לחם שלא החמיץ, שנאמר,